

Lương Sĩ Hằng

Tự Tan Qui Hồi

Tự Tan Qui Hồi

Bangkok, ngày 2 tháng 11 năm 1984

Thưa các bạn,

Hôm nay là ngày chung thiên, cũng là ngày chót và có sự hiện diện của tôi đồng tham thiên với các bạn trong giây phút thiêng liêng này.

Ở đời này có tụ có tan, có gặp nhau cũng sẽ có xa nhau. Nhưng lời nói trao đổi lẫn nhau trong tinh thần xây dựng của chu trình tiến hóa vẫn vẳng vẳng bên tai. Mọi người chúng ta đều có nhiệm vụ tự thức và tự xây dựng để trở về với nguyên căn sẵn có của chính mình. Trên đường đời cũng như trên đường đạo, đều có sự kích động và phản động, trở ngại, cho nên lắm lúc vui cũng lại có lúc buồn. Trong tinh thần thực hành,

xây dựng, cởi mở khai triển thì lòng hoan hỉ của mọi người đều có sự xúc động, hướng thượng, để cảm hóa lấy tâm hồn của chúng ta. Càng ngày càng thức tâm, càng tìm ra tại sao tôi giáng lâm xuống thế gian, để làm gì? Xét đi xét lại, thấy chính ta là vô dụng. Nhưng mà trong không nó có, hỏi chứ có ở chỗ nào? Sự hữu dụng của chúng ta ở đâu và ngày nay chúng ta còn thấy đầy đây tội lỗi, đầy đây nợ nần, thiếu cả càn khôn vũ trụ, không sao trả được! Lắm lúc đâm ra liều lĩnh, không biết làm sao để giải quyết tình cảnh hiện tại của nội tâm. Chừng nào tôi mới tu được, chừng nào tôi mới thanh thoát được, chừng nào tôi mới trở về với dung điểm chơn giác của chính tôi? Tại sao hàng ngày bận rộn lôi cuốn, lôi cuốn, kích động, kích động mãi mãi như thế này? Cuộc đời, tu cũng không ra tu, hành cũng không ra hành, phát triển thì cảm thấy không, tại sao? Thưa các bạn, đường đi bất cứ ở nẻo hóc nào, đến cũng như đi, đều gặp trở ngại và chông gai. Trong

trở ngại và chông gai đó, là mức giải tiến phúc đáp những gì thắc mắc trong nội tâm chúng ta ở bên trên.

Hỏi không đi làm sao có sự thắc mắc? Không có đi làm sao lại biết sự tìm tòi? Không có đi làm sao thấy chúng ta vô dụng. Đã đi rồi, có đi! Mọi con đường, mỗi một sông ngòi, mỗi một con đường, bất cứ chuyển hướng về đâu đi nữa, rồi cũng phải qui nguyên về một! Mà trong lúc đi đó, luôn luôn có sự thắc mắc để khai triển, là để giải thoát, để tiến tới. Cũng như nước sông đang chảy, chảy về đâu? Chảy về biển cả, nhưng mà sông đâu có biết rằng tôi sẽ đi về biển cả, thấy tôi đang chảy, đang chảy trong sự thanh nhẹ của tôi, tôi không có mạnh bằng biển cả, nhưng mà qui nguyên tôi phải đi về biển cả! Luật tuần hoàn phải đi như vậy! Mà trong lúc tôi thấy tôi tôi eo hẹp, làm sao tôi trở về biển cả được. Nhưng mà rốt cuộc cuối cùng nó cũng phải qui về biển cả. Sức mạnh

của nước tại trần gian, còn phải qui một. Hỏi chữ điện của chúng ta, trong tâm thức của chúng ta đây, nhẹ hơn nước hay là nặng hơn nước, có cơ hội qui nguyên hay không? Các bạn đã thấy rằng thủy điện tương giao, nước và điện trong thể xác, các bạn sờ mó được đây, có thịt có da, có thịt trong đó có nước có máu và trong đó có điện, nó mới tươi, nó mới hoạt động, nó mới cục cựa được! Còn nước không, không cục cựa được! Là luồng điện là chánh, để chuyển từ khối óc, chuyển vô ngũ tạng, tay chân, mỗi đường kinh mạch, đều chuyển chạy được, mà thông hay là không, là do hành giả. Sự cảm nhận của hành giả, càng ngay càng triển khai và hiểu được ta và càn khôn vũ trụ là một. Thì lúc đó mới thấy giá trị của luồng điện là vô cùng. Lấy cái gì làm bằng chứng, ta và vũ trụ là một? Vì các bạn có tứ quan ngũ tạng, mắt mũi tai miệng, có tim gan tỳ phế thận, cấu trúc thành một hình thể tại thể gian, đi đứng ngồi nằm, nói năng kích động và phản động. Mà sự thông

minh thì vời vợi, tưởng xa cũng được, rút gần cũng xong. Hỏi cái gì mà có thể tưởng xa được, cái gì có thể rút gần được? Các bạn thấy chúng ta ngồi đây, tưởng nhớ người bạn thân, kẻ thân yêu, gia đình của chúng ta tại Việt Nam cũng được, và chúng ta tưởng đến thần tiên thánh cũng được. Và chúng ta rút ngấn vào trong cái tiểu thiên địa này để xem vạn linh, sự cấu trúc tinh vi của vạn linh mới kết thành một thể xác của chúng ta. Trong này nó có kim mộc thủy hỏa thổ. Cái phổi thuộc về kim, cái gan thuộc về mộc, thận thuộc về thủy, trái tim thuộc về hỏa, bao tử thuộc về thổ. Kim mộc thủy hỏa thổ, thuận thì nó điều hòa đi đứng dễ dãi, nghịch thì chỉ nằm một chỗ. Kẻ bệnh đó là nghịch lại với nguyên lý của hiện hành hiện tại ở bên ngoài, thì bên trong cảm thấy bệnh hoạn.

Cho nên chúng ta tu cái pháp này, thì làm sao làm điều hòa được ngũ hành, trong ngũ tạng của chúng ta! Cái gì kêu bằng điều hòa? Chúng ta lấy nguyên khí của càn khôn vũ trụ để hóa giải trực diện trong ngũ tạng của chúng ta, là các bạn dùng Pháp Luân Thường Chuyển, hít vô đầy rún, đầy ngực, tung lên bộ đầu thì nó phải hòa. Nó hòa với bên ngoài, thì không có nghịch làm gì cho bệnh. Mà các bạn dùng lý luận là tạo nghịch bên ngoài mà thôi, nó cô đọng mức phát triển của chính mình, tạo nghịch, thì phải bệnh rồi. Bên ngoài nóng bên trong lạnh, bên trong lạnh bên ngoài nóng. Đó, khi các bệnh sanh một bệnh cảm thôi thì đừng có nói nhiều, bên ngoài nóng là bên trong lạnh đó bạn, mà bên ngoài lạnh là bên trong nóng. Cái luật nó như vậy. Mà chúng ta điều hòa rồi thì không nóng không lạnh, da thịt chúng ta mát mẻ, tâm trạng chúng ta điều hòa.

Cho nên cái Pháp Luân Thường Chuyển có thể sống bất cứ ở nơi nào, khi các bạn áp dụng rồi nó sẽ hòa, và nó khai triển hợp thời, sự biến chuyển của đại càn khôn vũ trụ. Cho nên bệnh hoạn nó lại giảm bớt được! Phương pháp mà các bạn đang học đây, công phu đây, là tập trung và hóa giải. Pháp Soi Hồn, Pháp Luân Thường Chuyển, rồi tới Thiên Định. Ngồi đó an định, biến cho lặng minh châu mới phát, lòng cho riêng mới gọi là thần. Khi mà các bạn chuyển giải đi rồi thì tự nhiên để cho nó lắng trong. Đó trong cái trước rồi nó đi tới cái thanh! Cho nên tại sao những người công phu về phương pháp Vô Vi, Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp này, nó lại phải tắt đèn khi công phu, nhắm con mắt lại và không cho mở mắt! Để thấy ánh sáng! Khi mà tâm của các bạn phẳng lặng rồi, thì nhắm con mắt các bạn mới thấy ánh sáng. Cái ánh sáng đó là ánh sáng thật và vô cùng, nó chiếu diệu trong nội tâm các bạn và hòa hợp với

cả càn khôn vũ trụ. Cho nên tâm linh của các bạn nó lại càng ngày càng mở. Cái lượng từ bi các bạn càng ngày càng được khai ra, sáng suốt, độ ta và ảnh hưởng chúng sanh! Vì các bạn thấy rằng, những sự sai lầm trong nội tâm nội thức của các bạn, không muốn dung dưỡng nữa, và các bạn muốn đưa lên cho nó cao! Khi sáng suốt đến thì bóng tối nó phải tan. Ánh đèn trong tâm các bạn, đèn lòng của các bạn thấp rồi, sáng rồi, bùng sáng rồi, tâm hồn các bạn đâu có còn sự ô trược thối mốc nữa! Sự thối mốc là sự ô trược tăm tối, mà chúng ta giải ra được rồi, nó trở về với thanh nhẹ.

Cho nên mọi người cũng có thể làm, mọi người cũng có thể hành! Thần kinh lộn xộn, ăn nói bất ổn, bệnh hoạn triền miên, đó là mất quân bình! Mà chúng ta khai thông, nó điều hòa quân bình trở lại, chúng ta cảm thấy sự sáng suốt đương nhiên phải có! Tự nó sẽ tiêu tan tánh hư tật xấu! Sau một thời gian thực hành

, trở về với quân bình, tâm thức càng ngày càng sáng suốt và thanh tịnh! Nó phải hòa đồng, nó phải làm việc nhiều hơn, nó phải siêng năng hơn, cũng như các bạn ở đời đây, mỗi ngày các bạn lo, mặt mày sáng suốt, tắm rửa sạch sẽ, thì cái cơ hình của các bạn, dòm thấy nó thanh nhẹ. Và mỗi ngày các bạn cứ việc xả tóc đi, không lo lắng cho thể xác. Ở thế gian người ta nói là con ma tại trần, không biết lo cho mình!

Cho nên những người công phu, tham thiền, là biết lo cho mình, lo quét dọn cho mình sạch sẽ, tâm tư được cởi mở, bình an hòa đồng, thanh thoát, thì dòm mặt các bạn là khác rồi. Giữa bạn đạo và bạn đạo, kẻ có thiền và người không thiền, dòm mặt biết rồi, dòm cặp mắt biết rồi! Kẻ có bỏ công ra để thanh lọc lấy họ, thì buổi sáng dòm cặp mắt họ sáng suốt, mặt mày tươi tắn, tâm hồn họ cởi mở! Họ thấy rằng họ đã làm xong một cái phận sự gì đó của

đêm qua, ngày hôm nay họ mới được. Cho nên mỗi đêm các bạn mỗi thiên là chuẩn bị cho ngày mai. Nếu ngày mai mà mặt mày các bạn ủ rũ, ngũ tạng các bạn không thông, làm sao có thể ứng phó với tình cảnh hiện tại được. Cho nên muốn ứng phó tình cảnh hiện tại thì phải có sự điều hòa của nội tâm. Mà muốn có sự điều hòa của nội tâm, thì phải lo trước là phải hành, phải thực hành, phải giải tỏa, phải ngăn nắp, phải trật tự, để chuẩn bị cho ngày mai.

Cho nên cái phương pháp công phu của chúng ta không có thể dùng lý thuyết nói được! Phải thực hành mới gặt hái được kết quả! Mỗi người thực hành một chút thì gặt hái kết quả to lớn, để cống hiến cho cả càn khôn vũ trụ. Chúng ta được sự cấu trúc siêu nhiên của càn khôn vũ trụ thì chúng ta không nỡ nào trút rác cho càn khôn vũ trụ nữa và không có tạo rác nữa, không có tạo nghiệp nữa. Thì chúng ta phải có phận sự làm gì

đây? Giải nghiệp và quét rác! Thấy rõ chưa? Các bạn mỗi đêm mỗi công phu là tự giải nghiệp đó các bạn, quét rác ra khỏi tâm linh của các bạn. Càng ngày con người nó càng thanh nhẹ và nó càng sáng suốt thêm. Càng sáng suốt thì nó làm việc cần thiết và không làm việc không cần thiết, thì cuộc sống của các bạn sẽ ngắn gọn lại, sẽ đơn giản hóa lại, không có đòi hỏi sự phức tạp vô lý nữa nhưng mà thấy mình có nhiệm vụ tự thanh lọc chính mình. Cho nên lại gia công lo tu và thấy hứng thú trong cái việc tu hành và cảm thức sự tu hành nó lợi lộc vô cùng tâm lẫn thân

Cho nên ngồi đây có nhiều bạn đã bỏ công ra tu học, cảm thấy mình có phần tiến triển rõ rệt, mỗi ngày mỗi khác, tâm tư nó có sự thay đổi và thấy rõ cái bản chất si mê của chính mình, sự nóng nảy vô lý của chính mình và sự lo âu không cần thiết của chính mình, tạo sự tăm tối cho chính ta, từ

đó không làm nữa và trở về với sự sáng suốt sẵn có của chính mình, mới là người chơn tu. Nhiều bạn nói tôi lắm cảm, tôi hỏi nào tới giờ, chừng nào tôi mới được thanh nhẹ? Không phải đâu bạn, bạn đã đi rồi! Đi trên đường đời là đã tu, đã gánh vác, đã chịu đựng gia cang tình thế, từ bên ngoài cho đến nội tâm, và bây giờ có cái phương pháp cho các bạn lập lại trật tự hơn nữa thì các bạn mới thấy rằng, tôi đã tu và bây giờ tôi chỉ tu thêm thôi. Cũng như các bạn đã biết làm bánh rồi, bánh không khéo và làm cái bánh khéo hơn, giá trị hơn thì các bạn học về trật tự mà thôi, thêm một chút là nó đến nơi và thêm một chút nữa té ra trong học mà không học. Vì các bạn vốn là không, mà các bạn lập lại trật tự, càng trật tự, càng gọt rửa thì nó qui không. Từ cái không các bạn đến đây, các bạn đã mất dần cái vốn không không của các bạn, bây giờ các bạn mới lập lại trật tự, để trở về cái vốn căn bản không không, mới kêu là quân bình. Cho nên chúng ta tu đây

là phải ý thức rằng tôi tự tu tự tiến. Người đi trước đã khổ hạnh và tìm ra một con đường để tự thức, thì ngày nay tôi cũng noi theo đó và tôi phải thực hành. Dù cho trong này chống trả biết bao nhiêu. Trong tâm thức tôi chống trả bao nhiêu tôi cũng chả cần, tôi chủ đích, mục đích tôi phải đem tới sự sáng suốt của chính tôi, chớ không phải tôi tu cho ai hết, tôi không phải tu cho người khác, tôi lần lượt có nhiệm vụ tu cho tôi, tu bỏ sự khiếm khuyết, nói láo nói bậy nói bạ, lòng gạt thiên hạ bây giờ không cần thiết nữa, ghen ghét không cần thiết nữa, thương yêu giả tạo không cần thiết nữa, tôi mới trở lộn lại, tôi tu bỏ trở lại sự quân bình và tôi xử dụng những cái gì cần thiết cho chính tôi và cống hiến cho cả càn khôn vũ trụ, cái nợ này tôi mới trả xong. Sự cương quyết đó hàng ngày hàng đêm nung nấu và lo tu luyện thì mới đến đích. Còn nếu chúng ta nói là tôi tu có chừng, tôi ngồi cho có chừng để ông Phật coi tôi, ông Trời coi tôi, ma quỷ sợ tôi, cái đó là

không bao giờ tiến được, còn chấp bên ngoài, còn tìm cách để đối phó chứ không phải tìm cách để giải tiến. Còn các bạn công phu thực tiến trong sự thâm kín nội tâm các bạn và thấy sự tội lỗi tằm tối của chính bạn là các bạn là một người tự giải tiến, rốt cuộc mới là giải thoát được. Còn nếu mà các bạn không có giải tiến thì không có giải thoát, bụi bặm nó bám víu, nó ràng buộc, nghịch cảnh nó lôi cuốn mà không có giải tiến làm sao nó giải thoát cái phần hồn. Giải tiến được mới giải thoát về phần hồn.

Bất cứ các bạn tu ở môn phái nào ở thế gian này, bất cứ đường lối nào, cũng do tâm các bạn mà thôi. Tâm các bạn thanh tịnh quân bình thì các bạn mới thấy giá trị của môn phái mà các bạn đã và đang theo. Đạo nào cũng vậy, đạo nào cũng phải trở với sự quân bình của chính họ. Nếu không chịu trở về với sự quân bình của chính họ, không bao giờ

có đạo. Mất quân bình, nói bậy như người say rượu, người điên. Ôm lấy một sự si mê, rồi cũng nói đạo chứ không thấy rõ rằng ta phải làm sao, mà trở về với chơn đạo trong tâm thức. Tại sao chúng ta mất đạo, đạo ta đem từ lúc giáng sanh xuống thế gian, chúng ta đem tâm đạo xuống thế gian rồi, là sự quân bình, mà ngày nay mất sự quân bình là chúng ta mất đạo từ lâu, bây giờ chúng ta phải trở lại với cái không mới là quân bình. Rốt cuộc các bạn đi đạo pháp nào cũng phải qui không, các bạn ở trong sông ngòi nào, rốt cuộc rồi các bạn phải qui về biển cả, là phải về nguồn cội. Cho nên nhiều người thắc mắc, tại sao tu, phải nghĩ tới Thượng Đế, tu phải nghĩ vị Phật. Và Thượng Đế là cái gì? Thượng Đế là từ mọi trạng thái mà có. Sự gánh vác vô cùng trong sanh có tử, trong tử có sanh. Các bạn mới lấy gì chứng minh trong sanh có tử, trong tử có sanh? Các bạn thấy cái bông cũng vậy! Ngày nay nó có cái bông khoe màu với các bạn. ngày mai nó mất

đi, rồi hôm sau cây khác nó cũng mọc lại, tháng sau nó cũng mọc lại. Cái hồi sinh vô cùng liên tục, chậm rãi của vật chất, để cho các bạn, chứng minh cho các bạn thấy. Còn nếu ở trong vị trí của điện thì trong sanh có tử trong tử có sanh, trong mất rồi nó tự lại, trong tự nó có tan, trong tan nó có tự, nó cứ chuyển mãi, chuyển mãi, chuyển mãi vô cùng. Đó là đấng vô cùng Thượng Đế ở mọi trạng thái. Các bạn thấy cọng cỏ mà các bạn đang trồng trước nhà đó rồi cắt đứt, rồi bữa sau nó hồi sinh lại. Cho nên sức hồi sinh vô cùng! Ở đời người ta có nói, thiên sanh như hà như vô lộ địa sanh thảo hà thảo vô căn rất rõ ràng. Nó có cái nguồn gốc của nó! Nhưng mà cái nguồn gốc đó ai nuôi dưỡng, chúng ta phải tìm ra sự tinh vi của sự nuôi dưỡng. Té ra cái quả địa cầu, trước kia chúng ta ở đây chúng ta thấy tưởng bao nhiêu là đủ. Bây giờ chúng ta tìm ra nó cũng tròn vo. Mà nó lơ lửng tròn vo! Hỏi cái gì bao bọc nó? Sự thanh nhẹ bao bọc nó ư? Nhưng mà

sự thanh nhẹ đó tại sao có thể bao bọc một trái đất to như vậy mà nó không chìm? Các bạn thấy trật tự của luồng thanh điện không? Sức mạnh của luồng thanh điện không? Điều có trật tự, trong ngũ tạng của các bạn đây, phổi nó ra phổi, gan nó ra gan, mỗi chỗ đều có vị trí. Là do cái gì nuôi dưỡng nó mà luân chuyển cái cơ quan này tới cơ quan nọ, rồi nó cung cấp lên đại não? Các bạn thấy rõ chưa? Dòm xem trong cái tiểu thiên địa tinh vi của các bạn này, thể xác các bạn này, thì các bạn mới thấy rằng sự chuyển động của cả càn khôn vũ trụ, nó cũng làm việc như vậy. Cho nên vũ trụ là ta, ta là vũ trụ, ta không thấy đâu, tổ chức rất tinh vi. Cho nên chúng ta có mắt mũi tai miệng, để thu hút thanh khí điện cả càn khôn vũ trụ. Thì quả địa cầu này cũng y như vậy, nó cũng có tứ quan ngũ tạng. Tất cả các bạn đang sống đây là ngũ hành đây. Các bạn tham thiên đây chút nữa các bạn về với cơ sở làm ăn, các bạn đi kiếm cái gì? Kiếm tiền! Kiếm tiền mua cái gì? Mua

nước uống, mua cơm ăn, cũng là mua cái kim mộc thủy hỏa thổ
thủy hỏa thổ! Mua cái dao, mua chất sắt, mua cái này
cái kia cái nọ cũng là nằm trong kim mộc thủy hỏa thổ
mà thôi! Các bạn không có rời khỏi cái này, kích động
và phản động! Các bạn học cho cách mấy, kinh tế thiệt
hay, tuyệt diệu tại trần, nhưng mà các bạn cũng phải
lệ thuộc trong cái kim mộc thủy hỏa thổ, kích động
và phản động, thuận hay là nghịch. Thuận thì các bạn
tiến được nhiều một chút, khổ nhiều chút, mà nghịch
tiến chút chút, lại nó âm êm! Hỏi tại sao tiến chút chút
âm êm? Lấy cái gì chứng minh? Vợ chồng lúc không
tiền, anh nói em nghe, em nói anh nghe! Lúc có tiền
chẳng có ai nghe ai hết, các bạn thấy không? Có tiền
thì khổ nhiều! Nhưng mà hồi không tiền thì muốn có
tiền để sướng nhiều! Nhưng mà có tiền lại khổ nhiều,
vợ chồng xa nhau, không lý tưởng với nhau! Các bạn
thấy đã có chưa? Gia đình nào cũng có, có sự phản
nghịch với nhau, rất rõ rệt. Đó, cho nên ở thế gian,

một cái lợi là một cái hại! Còn cái tình thương siêu thoát của Trời Phật đã sắp đặt trong tâm của các bạn và nói là nhân đạo, tình thương và đạo đức. Rốt cuộc chúng ta chỉ biết tha thứ và thương yêu! Khi thất bại rồi, khi bại trận rồi, khi chúng ta táo bạo đối nghịch với gia cang, đối nghịch với người thân, không biết ơn nghĩa nữa, lúc đó mới thấy ra sao. Bởi vì không có thể hung hăng được! Các bạn đang sống trong sự giới hạn quyền năng của Thượng Đế là cái thể xác này! Các bạn muốn hung hăng, muốn dấu tất cả những sự sai lầm của các bạn, tưởng rằng Trời Phật không biết sao? Chúng sanh không hiểu sao? Ngày nay các bạn có cơ hội đọc lịch sử của ông vua, của bà hoàng hậu, hồi trước đã làm bậy cách gì, thì ngày nay người ta cũng ghi chép vô trong giấy tờ hết! Hỏi chứ hồi đó hoàng cung có kín không? Hoàng cung nó rất kín đáo, kín đáo hơn sự tổ chức của các bạn ngày nay, họ cũng ghi lại được cái tiểu sử đó. Hỏi chứ hành động của các

bạn đây rồi đâu được không? Không đâu được! Vì tất cả liên hệ với nhau đều công khai. Tôi đã nói các bạn đã mang một thể xác xuống trần gian, trong đó nó bao gồm kim mộc thủy hỏa thổ với mấy chục kí lô thịt này, ai ai cũng bao nhiêu đó, rồi đánh phấn thoa son để khoe màu với chúng sanh, mang đi đây mang đi đó, rốt cuộc rồi được cái gì, nằm trong định luật sanh lão bệnh tử khổ các bạn ơi! Rốt cuộc các bạn cuối cùng rồi chỉ gặt hái cái khổ mà ra đi mà thôi. Nếu các bạn sớm biết được giá trị của cái khổ là quý, và ôm trong khổ, hòa tan trong khổ, sống trong khổ, thì hằng hữu Chúa trong tâm chúng ta, Thượng Đế trong tâm chúng ta, Phật trong tâm chúng ta! Không có vị nào đặc đạo khỏi khổ. Không có người mẹ hiền nào mà được con quý là mẹ kính yêu không khổ! Người mẹ nào cũng khổ với con mới được đứa con viết ít chữ mẹ kính yêu của con! Thấy chưa? Sự tràn đầy khổ mà sau khổ đó là hạnh phúc đời đời! Các bạn đã khổ mấy chục năm rồi,

ngày nay con cháu quay quần ở xung quanh, các bạn mới thấy được một chút xíu hơi thở nhẹ nhàng thôi, chứ còn trên đường đi còn phải đi nữa, phải đi tới vô cùng, đi để tìm thấy bạn là ai, bạn là con của ai, ai đã nâng niu bạn, ai đã khổ vì bạn, từ giây phút khắc, ngày hôm nay các bạn mới trụ hình tại thế, để giữ địa vị này và địa vị nọ! Lúc đó các bạn mới thấy Thượng Đế là ai, lúc đó các bạn mới thấy Chúa là ai? Sau sự thanh tịnh phẳng lặng rồi, các bạn sẽ bừng sáng ra, mới thấy càn khôn vũ trụ tinh vi vô cùng, nhưng mà đáng Cha Lành lại tinh vi hơn nữa. Chính con Ngài, chúng ta có cha có mẹ trên trời chứ không phải không! Đừng tưởng bao nhiêu đây là đủ! Không đủ đâu các bạn! Cuộc đời đồng tiền này đã cho các bạn thấy! Các bạn kiếm được một trăm muốn có một ngàn. Các bạn kiếm được một ngàn muốn có một vạn, kiếm được một vạn muốn có một ức. Cho nên cái sự tham muốn của các bạn tại trần đây là vô cùng. Hỏi chứ thức tâm mà trở

về nguồn cội các bạn nó cũng là tương đồng và nó vô cùng.

Các bạn thấy ở đời này cái lòng tham con người nó vô cùng! Mà khi các bạn bỏ rồi, giải nghiệp trần rồi, trở về với sự thanh nhẹ, thì các bạn cũng là đấng Vô Cùng. Khi các bạn đi tới cái giá trị vô cùng thức tâm đó, các bạn mới thấy rằng, các bạn đã bỏ, đã bỏ cái quyền năng thanh nhẹ của các bạn từ lâu, mà đắm chìm tại thế, trong sự si mê tranh chấp, sự ghen ghét vô lý, thiếu thông minh. Nhưng mà trong lúc các bạn làm có tiền, các bạn tưởng là các bạn thông minh. Nhưng mà nghịch cảnh xảy đến rồi các bạn thấy thiếu thông minh, dù các bạn nắm cả một quốc gia trong tay, nhưng rồi các bạn cũng phải quỳ lạy để ăn năn, để cảm nhận thấy sự sai lầm của các bạn trước giờ phút lâm chung. Thấy chúng ta bất hiếu, thấy chúng ta bất nghĩa, thấy chúng ta bất trung!

Chúng ta sửa ba điểm này, nó mới trở lại với sự quân bình sẵn có của chính chúng ta.

Cho nên mỗi mỗi trên đường tu học, có ai xây dựng cho chúng ta đi làm ăn cướp đâu, không có tôn giáo nào dạy chúng ta đi làm ăn cướp, nhưng mà dạy chúng ta trở nên một hiền nhân tại thế! Hoàn cảnh nó đang dạy các bạn cái gì đó? Dạy các bạn trở nên một mẹ hiền, trở nên một người nghiêm phụ đứng đắn! Thì người mẹ hiền phải làm sao? Phải có hạnh hi sinh, tha thứ và thương yêu, thì các con nó mừng vui, nhưng mà lòng từ bi đó mới ảnh hưởng con cháu được. Một nghiêm phụ phải chính đáng, ăn nói đi đứng dứt khoát và sự gánh vác không câu nệ nữa! Chúng ta có ý thức tự chủ, khai minh tâm thức, mới ảnh hưởng được con cháu ở tương lai! Cho nên người tu Vô Vi tại sao phải bắt Soi hồn, Pháp luân thường chuyển, rồi tới Thiên định? Mục đích là để cho nó

khai thông. Nó càng khai thông rồi nó mới càng liên hệ với sự vĩ đại sẵn có! Chớ không phải vô mượn cái Pháp lý Vô Vi đây rồi cầu xin Trời Phật, cho tôi cái này, cho tôi cái kia, cho tôi cái nọ! Để làm gì? Để nặng nề thêm, để trói buộc tôi thêm! Khi bạn ở thế gian bạn xin được một cái gì về, thì bạn phải lo cho cái đó! Mà bạn khai thông và bạn sản xuất được món đó thì bạn chỉ biết cho không hà! Bạn có thừa có dư, có khả năng sáng suốt, thì lòng từ bi các bạn nó mới cởi mở.

Cho nên chúng ta tu Vô Vi là phải thanh lọc, trở về với căn bản của chúng ta, thì chúng ta mới thật sự học từ bi và thực hiện từ bi! Chúng ta cho, chúng ta giúp, một cách dứt khoát, và không nói rằng tôi đã giúp ai! Tôi thấy là Trời Phật giúp tôi, thì tôi cũng bằng lòng giúp tất cả mọi người! Tôi thấy tôi có nhiệm vụ làm việc chứ tôi chả giúp ai. Tôi cần thực hiện nhiệm vụ làm việc tại trần của tôi, thì tôi mới sáng suốt. Cho

nên các bạn sẽ đi trong phước huệ song tu về vật chất, thì các bạn luôn luôn quán thông và cứu độ! Về tinh thần, các bạn luôn luôn vun bồi và ảnh hưởng, mới kêu bằng phước huệ song tu. Càng ngày càng mở tâm trí, thấy sự sai lầm của chính mình mới kêu bằng huệ. Chứ không phải huệ thấy chuyện của người ta, rồi phê bình, trói buộc lấy mình! Cái đó không phải huệ! Huệ là thấy sự sai lầm của chính ta, và chúng ta không tái phạm nữa mới kêu là mở huệ.

Nhiều người tại thế tu, nói tôi giác ngộ, nói tôi mở huệ, suy đoán sai lầm, rồi làm cho một số người càng ngày càng sai lạc! Đường lối của Pháp lý Vô Vi không phải vậy. Pháp lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp là đưa con người tự thức, tự tu tự tiến, không có câu nệ, không ỷ lại, không cần tán thưởng sự thành công của đối phương. Nhưng mà chính ta, làm sao ta làm sao quét dọn sự

ô trước tấm tối của chính mình trước hết! Mỗi người tự tu, chứ không phải nói ôi người đó nó tu mở huê rồi tôi phải theo nó! Cái đó là trật rồi, không có đúng! Cho nên Đức Phật đã để lại sự thành công, đường đi của Ngài như thế nào, Ngài mới thành đạo! Thì chúng ta chỉ noi con đường đó mà tự đi mà thôi! Đức Phật đâu có chủ trương chúng ta theo Ngài. Đức Phật đã nhập Niết bàn mấy người được theo? Có người nói tôi gần Đức Phật, có người nói tôi làm việc Đức Phật, tôi garde-de-corps của Đức Phật, đâu có làm gì được đâu, cũng vẫn ở lại! Đức Phật đi là Đức Phật thành, Đức Phật mới được đi! Còn chúng ta chưa thành làm sao chúng ta đi? Cho nên các bạn phải hiểu cái này, phải gia công tự tu tự tiến, sửa chữa mình, thấy rõ sự sai lầm của chúng ta, không nên chấp sự sai lầm của đối phương! Chê người này, ghét người nọ, cái đó là một điều chôn sống tâm hồn của mình, rồi phải đón rước tất cả những cái nghịch cảnh đó, lấy oán làm ân!

Ai kích động chúng ta, chúng ta cảm ơn, để tìm hiểu sự sai lầm của chính mình! Không có ngoại cảnh kích động chúng ta, làm sao chúng ta thấy ta sai? Chúng ta bị phê phán, chúng ta bị chửi mắng, chúng ta bị hành hạ, chúng ta mới có cơ hội tiến dần!

Lịch sử đã cho chúng ta thấy, có vị Phật nào được sung sướng đâu, tu trong khổ hạnh, bị phê phán, bị ma quỷ chửi rủa hành hạ đủ chuyện, bị sắc đẹp phỉnh phờ, bị tiền tài lòng gạt, bị địa vị che lấp, có hết ! Và những vị đó vượt qua được mới là thành đạo! Còn chúng ta thấy cái nào, đớp cái này! Thấy người ta nói một câu mình cũng giận, đó là đớp, đó là ôm cái của thiên hạ, rước cái thiên hạ vào tâm, làm thêm hàng rào trở ngại cho mức tiến của chính mình! Chúng ta là có tội! Đã nói tu mà còn chấp người này, chấp người kia, chấp người nọ! Đó là tạo tội cho chính mình, không tiến được! Tu một triệu kiếp cũng

không tiến! Phải tha thứ và thương yêu mới tiến! Ai họ phải mình cảm ơn, chửi mình mình cảm ơn! Mình thấy cái này là cây thước đo sự thanh tịnh của hành giả. Nếu không nhờ sự kích động và phản động của ngoại cảnh, không có ai mà đi tu! Phải nhờ cái đó mới tu, ngày hôm nay chúng ta bị kích động thêm, chúng ta cảm ơn và chúng ta tìm sự thanh tịnh để hóa giải những sự kích động đó! Khi các bạn thanh tịnh thì con ma sân hận nó phải đi mất hà! Người ta chọc phá bạn, đó là con ma sân hận chứ gì! Mà bạn thanh tịnh thì nó phải đi, và rốt cuộc cứu được bạn và cứu được hết! Không nên lấy cái lỗ tai con vịt, nghe hoài, nghe kinh hoài, nghe lời giảng hoài mà không biết đường đi! Đó còn là cái chấp, lỗ tai con vịt! Cứ ngạp ngạp nói ào ào nhưng mà không có rước sự thanh tịnh vào tâm!

Cho nên chúng ta càng tu, chúng ta thấy giá trị của ta tu và phải đi đến đâu? Phải đi tới sự sáng suốt! Thì chúng ta phải vội phá mê phá chấp, buông bỏ sự tranh chấp tại thế, không có chê người này, ghét người nọ nữa, mà chê mình là tốt, ghét mình là quý! Chứ chê người này ghét người nọ là tạo sự tăm tối động loạn cho chính mình, làm sao tu, tu không được đâu, một triệu kiếp cũng không thành đâu! Cho nên khi mà các bạn nghe lời tôi, và các bạn làm điều này, học nhẫn học hòa rồi các bạn thấy vui nhẹ vô cùng! Tu tại thị, động loạn biết bao nhiêu, kích động biết bao nhiêu nhưng mà lòng ta thanh thoát trong tinh thần cứu độ từ bi, các bạn thấy sung sướng chưa? Sung sướng vô cùng, tôi dẫn được người đi tu, tôi chỉ đường lối cho họ thực hành, tôi mừng quá rồi, tôi sướng quá rồi! Sướng chỗ nào? Họ hành họ được, mắc mới gì mình sướng? Nhưng mà trong tâm tôi sướng! Tôi biết rằng tôi gần Phật nhiều hơn, tôi gần Trời nhiều hơn,

gần cha mẹ nhiều hơn, gần tình thương và đạo đức nhiều hơn, tôi mới cứu độ chúng sanh! Tôi biết ít tôi nói ít, tôi có bao nhiêu công chuyện tôi nói bao nhiêu công chuyện đó để cho mọi người đồng tu đồng tiến, để họ tự gỡ rối, có cơ hội tự cứu họ, thay vì họ nằm la liệt trên đường đời, kêu la Trời Phật, kêu la Chúa, một cách vô lý. Và không thấy tự thức và không thấy cái khổ của Chúa Phật đã độ họ bằng cách nào! Họ không thấy rõ nhiệm vụ của họ phải tự tiến bằng cách nào, thì nó uổng vô cùng trong một kiếp làm con người, mang thể xác, có tâm thức đầy đủ, để vun bồi của một điểm xá lợi trong nội tâm mà thôi. Cái điểm đó là phát triển tới vô cùng, và không ai chặn đứng, không ai ăn cắp được! Còn hột xá lợi trần gian người ta có thể mưu mô, lường gạt và ăn cắp! Còn xá lợi của trong tâm thức điện quang của các bạn, ngay trung tim chơn mày, phóng ra là vô cùng, hòa hợp cả càn khôn vũ trụ! Trong một sát na, trong một tích tắc là các bạn hiểu

hết thấy câu chuyện của thiên cơ thế giới! Chỉ có điểm sáng suốt đó là điểm linh quang vô cùng.

Cho nên chúng ta bỏ công để gặt được kết quả, kết quả gì chúng ta phải thấy rõ! Ngắn gọn, thanh cao, sáng suốt, cởi mở, thấu đáo, quán thông! Chớ không phải là mờ mịt, nghe theo những lời bất chánh! Rồi đâm ra, không biết huệ là gì, không biết tu là gì, tranh chấp lẫn nhau, uổng một kiếp làm người! Dễ gì được làm người? Qua biết bao nhiêu cơn hành hạ, thức tâm, điều luyện, điều luyện, mới được trụ hình làm một con người! Cơ hội cuối cùng để tiến hóa là giải thoát! Cho nên không có nên ôm duyên nghiệp trần gian nữa, tâm thức phải gạt bỏ ngay tức khắc, trở về với sự lành, thì việc làm của các bạn là các bạn thấy nhiệm vụ chớ không phải việc làm như trước kia, tôi mong có địa vị này kia kia nọ, vợ đẹp con xinh để làm gì? Không có giải quyết cho tôi không chết được! Rốt

cuộc tôi cũng phải chết! Rồi ở trong định luật sanh lão bệnh tử rồi tôi ra đi, đi đâu? Cái chuyện đều phải làm đó, các bạn phải biết! Cho nên tôi nói khởi điểm tốt gặt hái tốt, khởi điểm xấu gặt hái xấu! Nhân nào quả nấy! Bây giờ chúng ta gieo nhân tốt, nhân lành tại thế, kiếp sau chúng ta được nhẹ hơn! Sự bất trắc xảy đến chúng ta cũng ở dung điểm nhẹ nhàng và nắm đó mà tiến hóa đi lên! Thì nó không có uổng cái công trình xây dựng của cả càn khôn vũ trụ, do Thượng Đế ân ban! Chúng ta biết có cha mẹ trên trời, chúng ta không nên làm phiền lòng cha mẹ nữa! Cha mẹ chỉ từ bi chờ đợi sự thành công của các con mà thôi! Cho nên chúng ta phận sự làm con, phải ý thức và không có nên hoang phí những cái gì mà chúng ta sẵn có đây! Một ngón tay của các bạn, các bạn cứ về nhà, các bạn xem ngón tay của các bạn không dễ gì mà tạo ra ngón tay, trong đó nó tinh vi vô cùng, chỉ một cái người ta cũng chết! Các bạn làm công chúa, làm ông vua, làm quyền thế,

mà các bạn chỉ bậy một cái thiên hạ cũng chết! Mà các bạn tu rồi, các bạn chỉ một cái người ta đi lên thiên đàng! Một cái nghiệp sát và một cái thiện nghiệp, hai cái trong tay các bạn. Sự tinh vi cấu trúc, từ chút từ chút, trong cái cơ thể các bạn, các bạn thanh tịnh các bạn thấy rằng cái sự huyền vi của Trời Đất cao cả vô cùng. Tình thương vô cùng mới ân độ cho các bạn được ngự trị trong một cái thể xác gọi là tiểu thiên địa này, chính bạn là chủ, điểm sáng suốt của bạn là chủ! Lấy gì chứng minh? Như hồi nãy trước khi bạn chưa đến đây thiên! Thì sự dự định, bữa nay tôi đi thiên, các bạn nói rằng : tôi đi thiên, có bốn chữ thôi, nhưng mà cái thể xác này phải lo! Nói rất ít nhưng điều khiển một sự qui mô, đi đứng ngồi nằm, như thể xác của các bạn đây! Cho nên có hồn là phải có vía, chứ không nói hồn không! Sự duyên dáng mà các bạn đang săn sóc hằng ngày, mặt mày, quần áo, này kia kia nọ, đó là cái vía đó bạn. Đàn ông bên ngoài thuộc về âm, đàn

bà bên ngoài thuộc về dương, nó ngược lại. Cho nên ở thế gian, con người mà biết tự săn sóc lấy họ, lơ tu tiên, họ không nghĩ chuyện duyên nghiệp, vợ chồng thế gian! Nếu mà họ không biết tới cái thể xác của họ, họ chỉ hướng ngoại ta bà thì họ đòi hỏi chuyện vợ chồng thế gian! Cho nên người tu người ta thức giấc rồi, người ta không cần thiết việc đó vì chúng ta đã có rồi, có hồn có vía là có vợ có chồng. Cho nên các bạn tu thanh nhẹ mới thấy rằng, tôi đầy đủ tôi không thiếu gì, cho nên tôi mới ý thức rõ cái câu : Sống đồng quan chết đồng quách! Sống chung một sự bàn luận hằng ngày, một kiến thức chung nhau, mà chết chết chung một hòm. Vợ chồng thế gian không có sống chung, mỗi người một ý niệm, một lý tưởng, rồi chết thì ông ra ông bà ra bà, thấy rõ chưa? Cho nên đừng mê làm ngoại cảnh mà tạo động cho nội tâm. Những người thế gian lắm lúc đi tới chỗ độc tài, nói bà là vợ tôi bà phải tuân theo lệnh của tôi! Ông là chồng tôi ông phải

nghe lời tôi! Có bao nhiêu đó mà động loạn cả gia
cang! Còn nếu mà ý thức được thì chúng ta có hồn có
vía, thì làm chi chuyện động loạn đó! Ông tu ông đắc,
bà tu bà đắc! Sự sai lầm của bà mà bà biết sửa thì bà
sẽ thăng hoa nhẹ nhàng. Và sự sai lầm của tôi, tôi biết
cải tiến thì tôi sẽ được nhẹ nhàng ở tương lai. Mọi đối
chiếu với nhau để dòm thấy sự sai lầm mà hỗ trợ cho
nhau thì cái gia đình tốt biết là bao nhiêu! Sẽ lập ngay
vườn hạnh trong gia cang. Gia đình đã ấm êm, tốt,
lo tu học ảnh hưởng chúng sinh ở tương lai. Cho nên
chùa chiền tương lai, đời mới thì học kinh mới và làm
việc mới thì những người tu ngay trong gia đình thì
gia đình đó cũng thành cái chùa. Mọi người có thể đến
với bạn và cảm mến và thấy rõ rằng bạn là một người
chơn tu, và trong cái tinh thần cứu độ hành chuyển để
cho mọi người tự thức thì nơi nào nó cũng có thể mọc
lên một ngôi chùa tốt đẹp, thanh tịnh và sáng suốt.

Cho nên muốn có cái đó phải làm thế nào?
Phải dày công, không dầy công hành triển
đâu có thành đạt! Phải dày công hành triển
mới được! Cho nên những người tu không nên sai lầm!
Phải cố gắng lui trở về dung điểm thanh tịnh của nội
tâm và nhận định rõ cái cảnh tạm này, và xác phạm
tạm bọ này, phương tiện để cho phần hồn tự tu tự tiến.

Cho nên quý thay và lành thay chúng ta lại có duyên
lành để tương ngộ tại mảnh đất động loạn và chúng ta
lại có cơ hội để hiểu và tự thức tâm để nắm lấy một
đường lối tự tu tự tiến, học cách gánh chịu! Thượng
Đế đã gánh chịu cho vạn linh. Ngày hôm nay chúng ta
là chủ của thể xác này, trong này nó có vạn linh đồng
sống, như tôi đã phân tách ở bên trên! Các bạn hạ lệnh
một chữ thôi thì vạn linh phải lo thu xếp theo đường
lối ý chí của chủ nhân ông là phần hồn! Cho nên càng
ngày càng tu chúng ta ngắn gọn! Muốn có sự ngắn

gọn là nó được trở về với trật tự, thiên địa nhân có trật tự, luôn luôn có trật tự mà chúng ta vì ta bà động loạn làm mất trật tự sanh ra bệnh hoạn.

Cho nên bệnh do tánh sanh! Tánh các bạn còn si mê thì bệnh hoạn không bao giờ dứt khoát. Tánh các bạn trở lại quân bình thức giấc thì bệnh không còn, nó sẽ tự tiêu tan. Cho nên người thế gian người nào cũng mang một tâm bệnh rất rõ rệt, cống cao ngạo mạn, tị hiềm lẫn nhau, người này ghét người kia, người kia giận người nọ! Đó là cống cao ngạo mạn, bất chánh không phải đàng hoàng, tối tăm ngu muội, phải dứt khoát cái này mới cứu ta được. Nếu còn ôm cái tánh chất kỳ thị này không có cứu ai được đâu. Mình cứu không được làm sao cứu người khác! Cho đạo tôi là hay hơn đạo người, đâu có được! Tâm tôi chịu học nhẫn học hòa không mới nói chuyện đạo! Chưa học nhẫn chưa học hòa làm sao nói đạo!

Không có đạo nào nhìn nhận! Phải biết nhẫn biết hòa mới bước vào đạo! Cho nên đạo nào cũng đúng, hành giả không đúng mà thôi! Ráng tu ráng sửa để lui về căn bản sẵn có của chính mình mới thấy rõ đạo tâm, mới hưởng mùi vị của đạo pháp! Nghiêm khắc chấp hành mới có cơ hội tiến hóa! Các bạn thấy, hoa nở vui đẹp! Cây hoa nghiêm khắc chấp hành định luật sanh lão bệnh tử của chính nó, nó mới ở trong cái định luật hóa hóa sanh sanh! Bông này có, mai rớt, tạo bông khác, trở về nguồn cội là vô cùng, nay nó động loạn nhưng mà mai các bạn cứ vun bồi thì nó sẽ hết động loạn. Những sự thắc mắc đó là sự tầm tối, các bạn thanh tịnh sự thắc mắc nó phải đi!

Cho nên người tu có giá trị chỗ đó! Các bạn đang tu tại thị, tu ngay trong gia cang, sửa mình để ảnh hưởng những người xung quanh của chúng ta, con em chúng ta, tạo cái xã hội tốt ở tương lai, đem cảnh thiên đàng

nhập thế, cứu độ chúng sanh, làm một việc cho tất cả mọi việc, xứng đáng là một con người của cả càn khôn vũ trụ! Không nên làm những điều yếu hèn, tạo tội và uổng cho một kiếp người, đã hi sinh, và không chịu tận tình hi sinh, thành ra lờ dờ thành một tội nhờn!

Cho nên hôm nay cũng là ngày vui, cuối cùng chung thiên của các bạn, tôi không biết nói gì hơn, chúc các bạn tâm thân an lạc ./.

Lương Sĩ Hằng

Bangkok, ngày 2 tháng 11 năm 1984